Així és parir a casa

La Mireia ens obre les portes de casa seva per presenciar un moment molt important de la seva vida: el naixement de la seva filla Mar

[inicicentrareport][info]La Mireia ens explica en primera persona el naixement a casa de la seva filla Mar. El fotògraf de Criar.cat, Albert Alemany, ha captat aquest moment meravellós.[/info]
No hi ha un sol motiu pel qual decidís parir a casa. Van ser una combinació de diversos factors.
[nointext]
Vivim en una cultura que ens ensenya que el part és dolorós, que no podem parir sense epidural, i el fet que la meva cunyada hagués parit ja a casa em va fer preguntar-me i replantejar-me moltes coses: què és el part sense violència, el part respectat...

Quan em vaig quedar embarassada de la meva primera filla ens vam estar informant, vam fer un curs de preparació al part extern a la sanitat pública, per empoderar-te de cara al part. La nostra primera filla la vam tenir a l'hospital perquè ens va fer por. Tens molta pressió de l'entorn, la família de vegades no ho entén, i vam prendre la decisió seguint el que havia de ser.
[slideflaix]1106[/slideflaix]
Del part a l'hospital no en tinc un mal record però no va ser el que volíem. Aleshores ho vam tenir clar, que si teníem un altre fill/a el tindríem a casa. I així va ser. De cara el segon ens vam informar molt, vam contactar amb tres equips de llevadores fins que vam conèixer la Mar i la Sílvia, que són les que ens han atès en aquests dos parts a casa. De seguida vam connectar amb elles, vam plantejar-los les pors, els dubtes.

Jo ja portava molt recorregut informant-me. Mirava vídeos de parts, llibres, ens havíem informat moltíssim, i una decisió que vam prendre va ser no dir-ho a ningú que pariríem a casa. Ens feia por la pressió de les famílies. Només ho sabia el meu pare, que era qui havia d'estar amb la meva filla gran al moment del part, a la meva cunyada i al meu germà.
[intext1]
Al moment del part sempre tens ports, però també quan vas a parir a l'hospital. Evidentment és una cosa que no t'estalvies. Confiava molt amb la Mar i la Sílvia, confiava amb el meu cos, ja havia parit una vegada i havia anat bé, havia estat bastant ràpid. Ens va sorprendre perquè el nostre segon va ser més dur, va ser bastant llarg. No sabré mai com hagués anat si haguéssim estat a l'Hospital, li va costar encaixar-se, i el fet d'estar a casa va ser reconfortant i el record és impressionant.

[ficentrareport]

[inicicentrareport]
El postpart a casa és completament diferent. Estàs a casa i no té res a veure. A l'hospital cada tres hores obren els llums, et venen a donar la medicació. Quan estàs a casa tot és diferent. Ho recordo com quelcom increïble, com una festa.

La Mar va néixer a les 2.39 de la matinada i a les 4.30 ja estava al llit amb tots els meus fills. Aquest part ha estat una passada. Ja havia parit a casa. Aquest part va durar 40 minuts. La Sílvia no va poder arribar de lo ràpid que va ser, i de fet tampoc haguéssim pogut arribar a l'hospital en el cas que hi haguéssim volgut anar. Ha estat increïble. La Mar va venir amb deu minuts i va ser genial.
[intext2]
Al moment que vaig notar la seva mà a la meva esquena em va transmetre una sensació de seguretat brutal. Per mi la seguretat de tenir professionals amb tanta experiència és una passada. El record i les sensacions que em queden és brutal. El part a casa val diners, bastants, però estan ben invertits, no ho canviaria.

[ficentrareport]

[inicicentrareport]
No només el postpart immediat, sinó que quan marxes de l'hospital ens vam sentir molt deixats de la mà de déu, no et visiten fins la quarantena. La Mar i la Sílvia després de néixer el bebè s'estan unes 4-5 hores, marxen una estona, tornen al cap d'unes hores i durant la primera setmana venen cada dia i després et van fent el seguiment pel pes, la lactància, per si t'han hagut de posar punts... tot i que costi diners trobo que no els hi pagues prou.

A una altra dona que s'ho estigués pensant li diria que s'informés. Si t'informes pots prendre les decisions fonamentades. Hi ha una sèrie de decisions que les pots prendre, que a un hospital es fan d'una manera protocol·lària. Nosaltres per exemple la pomada antibiòtica als ulls dels nadons no la vam posar, la vitamina "k" sí que la vam posar intramuscular... Els diria que trobin un equip amb qui connectin molt i que no es deixin ser atrapats per sentir-se jutjats.